

בש"פ 6695/16 - בריהון סבהט נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 6695/16

כבוד השופט י' דנציגר
בריהון סבהט

לפני:
המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי
בתל-אביב-יפו בעמ"ת 47164-08-16 מיום
21.8.2016 שניתנה על ידי כב' השופט ב' שגיא

עו"ד עופר בן נתן; עו"ד רונה שוורץ

בשם המבקש:

עו"ד חיים שוייצר

בשם המשיבה:

החלטה

לפני בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (השופט ב' שגיא) בעמ"ת
47164-08-16 מיום 21.8.2016, בה התקבל עררה של המשיבה על החלטתו של בית משפט השלום בתל-אביב-יפו
(השופטת א' מור-אל) במ"ת 32992-08-16 מיום 18.8.2016, אשר הורה על שחרור המבקש לחלופת מעצר.

רקע

1. לפי הנטען בכתב האישום, ביום 27.7.2016 התפרץ המבקש לביתה של המתלוננת, וכאשר הגיעה המתלוננת
למקום ברח המבקש במהרה החוצה. בגין מעשים אלו, הואשם המבקש בהתפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב)
לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק).

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה ביום 14.8.2016 בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים כנגדו לבית משפט השלום בתל-אביב-יפו. במסגרת הדיון, שהתקיים ביום 18.8.2016, טען המבקש כי לא קיימות ראיות לכאורה נגדו, נוכח העובדה שהראיה היחידה הקושרת אותו לעבירה היא טביעת אצבע שנמצאה במקום על גבי שידה, ובתיק החקירה קיים בשלב זה רק דו"ח השוואה ראשוני בנוגע לאותה טביעת אצבע, שאינו מהווה חוות דעת סופית. בית המשפט דחה את טענת המבקש וקבע כי דו"ח השוואה ראשוני מהווה ראיה מספקת בשלב זה, אך הוסיף כי ראוי שתוגש לתיק החקירה חוות דעת סופית במהרה. עם זאת, נקבע כי המבקש ישוחרר לחלופת מעצר בתנאי ערבות, הפקדה עצמית והפקדת מזומן.

3. המשיבה הגישה ערר לבית המשפט המחוזי, בו ביקשה להורות על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים, או לכל הפחות לשלוח את המבקש לתסקיר מבחן טרם שחרורו. מנגד, המבקש הגיש ערר על קביעתו של בית משפט השלום בדבר קיומן של ראיות לכאורה. ביום 21.8.2016 קיים בית המשפט המחוזי דיון בערר והחליט להיעתר לערר שהגישה המשיבה. בית המשפט דחה את טענת המבקש לפיה לא קיימת תשתית ראייתית נוכח העובדה שלא הוגשה חוות דעת ערוכה כדין ובהתאם לנוהל משטרתי הנקרא "מתן חוות דעת מומחה בנושא טביעות אצבע". בית המשפט קבע כי חריגה מנוהל זה לא בהכרח מובילה למסקנה כי אין תשתית ראייתית, וכן ציין כי הוא אינורואה בהגשת כתב אישום תוך התבססות על דו"ח השוואה ראשוני מהלך הסותר את הנוהל. לענין דיות הראיות, קבע בית המשפט כי חוות דעת ראשונית המבוססת על השוואת טביעות האצבע ב-12 נקודות שונות מספיקה לצורך קביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה, ועוד קבע כי ההבדל בין חוות דעת ראשונית, לענין טביעות אצבע, לבין חוות דעת מלאה, הוא רק בהיבטים טכניים הקשורים לאופן עריכת חוות הדעת ולא לטיבה או להיקפה של ההשוואה המבוצעת. נוכח האמור לעיל קיבל בית המשפט את הערר של המשיבה והורה על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים.

טענות הצדדים

4. לעמדת המבקש, לא ניתן לבסס את הטענה שקיימת טביעת אצבע כראיה בתיק זה, זאת נוכח העובדה שלא הייתה בפני בית המשפט המחוזי חוות דעת מומחה אלא דו"ח השוואה ראשוני בלבד. לטענתו, שגה בית המשפט בקביעתו כי חוות דעת מלאה מבוססת על אותה השוואה שנערכת בדו"ח השוואה ראשוני, ועל מנת לבסס את טענתו עמד על מספר הבדלים הקיימים בין דו"ח השוואה ראשוני לבין חוות דעת מלאה.

5. לעמדת המשיבה, יש לדחות את הבקשה למתן רשות ערר. תחילה, טוענת המשיבה כי משהוגשה ביום 12.9.2016 (לאחר הגשת הבקשה) חוות דעת סופית לפיה טביעת האצבע שנמצאה בזירה היא טביעת האצבע של המבקש, מתייתרת בקשתו של המבקש. באשר לטענת המבקש, כי לצורך קביעת קיומן של ראיות לכאורה יש צורך בחוות דעת סופית לענין טביעות האצבע, הפנתה המשיבה לפסיקה אשר קבעה כי בשלב המעצר ניתן להסתפק אף במסמך, שאינו ערוך כחוות דעת של מומחה, לצורך קביעת קיומן של ראיות לכאורה.

דיון והכרעה

6. לאחר שעינתי בבקשה ובתגובה לבקשה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

7. כידוע, בקשת רשות לערור ב"גלגול שלישי" תינתן "רק כאשר היא מעלה שאלה משפטית עקרונית או כאשר מתקיימות נסיבות חריגות ומיוחדות המצדיקות זאת, כגון פגיעה לא מידתית בזכויותיו של נאשם או מתן משקל לא ראוי לשלום הציבור וביטחוננו" [ראו: בש"פ 737/16 דולקין נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (11.2.2016)]. ראו גם: בש"פ 6531/16 ציקנובסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (5.9.2016); בש"פ 2956/16 רשאידיה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (21.4.2016).

8. איני סבור כי הבקשה שלפני מגלה עילה למתן רשות ערעור. בקשתו של המבקש עוסקת בשאלה האם ניתן היה להסתפק, לעניין מעצרו עד תום ההליכים, בבדיקה ראשונית בלבד של טביעת אצבע מקום בו זוהי הראיה היחידה אשר קושרת אותו לביצוע העבירה. משהוגשה במקרה דנן חוות דעת סופית - ממנה עולה כי טביעת האצבע אשר נמצאה בזירה אכן שייכת למבקש - הדיון בשאלה זו ממילא מתייתר [וראו לעניין זה: בש"פ 2945/92 מדינת ישראל נ' עאיש (12.6.1992); בש"פ 1220/85 ועקנין נ' מדינת ישראל (15.1.1986)].

9. סוף דבר - הבקשה נדחית. אין צו להוצאות.

512937 ניתנה היום, כ"ג באלול התשע"ו (26.9.2016).

שׁוֹפֵט